

Een ontdekking in Jorwert

Het is op een zonnige woensdagochtend in juni als we samen de mooie oude kerk van Jorwert binnengaan. In deze grote eerbiedwaardige ruimte durf ik geen lawaai te maken. Mijn voeten verplaatsen zich als vanzelf heel devoot van de ene eeuwenoude plavuiz naar de andere. De oude tegels zijn in een grillig patroon gelegd. Blauw, rood, geel en groen gekleurd, honderden jaren oud, met hier en daar plekken, waar het glazuur op den duur weggesleten is door vele voetzolen. Ze liggen daar op de vloer van de kerk in al hun eenvoudige schoonheid. Samen met alle kleuren vormen ze een sterke eenheid.

Er staan slechts enkele houten stoelen met een rieten zitting, sommige alleen en andere in groepjes van twee. Het is het Corona virus, dat ook hier in de oude kerk van Jorwert om aanpassingen vraagt. Vanuit de verte vangen mijn oren heel zachte muziek op. Verder is het bijna oorverdovend stil. Het is een stilte die anders is dan elders, waarbij het voelt of zelfs mijn adem storend is. Alsof die stilte iets van mij vraagt, iets van mij verwacht.

Een soort mystieke verbondenheid

Ik zet voorzichtig mijn sandalen op de onderste sport van de stoel als ik ga zitten en kijk de ruimte in. Ik zie de donkere balken in het hoge plafond, het zonlicht dat door de hoge ramen op de schaarse meubelen valt en mijn ogen blijven daarna ergens hangen bij de beeldhouwde preekstoel aan de wand. In deze gewijde ruimte voel ik een soort mystieke verbondenheid, een spirituele herkenning, die ik niet verwachtte en ook nooit eerder zo beleefde. Het is beslist de leegte, die dat bewerkstelligt, naast de immense stilte.

Wat is het toch dat me zo raakt, terwijl hier, behalve wij tweeën, verder niemand aanwezig is? Wie of wat raakt mij aan? Ik hoor geen stem, alleen voel ik iets dat weergalmt in mij van binnen. Alsof er vanuit mijzelf een antwoord klinkt op een vraag die niemand stelde. Kan het soms zijn, dat vraag en antwoord hier in deze min of meer gewijde ruimte volledig samenvallen? Val ik zelf samen met iets groots, dat niet te meten is?

Hier hebben vele gezangen geklonken, zijn duizenden gebeden gezegd, verlangens uitgesproken en ongekende gedachten een grote ruimte in gestuurd. Hier is gedurende vele jaren een verbinding gelegd met iets, dat groter is dan wij mensen kunnen bevatten. Het is een andere dimensie, waar deze ruimte mee verbonden is. Onzichtbaar, maar nu duidelijk voelbaar diep van binnen. Het lijkt wel op die eeuwenoude verhalen over het heilige gebeuren in een tempel, waar priesters de verbinding konden leggen tussen de aarde en de hemel. Zou zo iets dan nu ook mogelijk zijn? Kan het zijn, dat juist deze periode van afstand houden, stilte en reinheid een aanwijzing is voor ons, om onze relatie met het goddelijke dieper te gaan beleven?

Misschien is het juist nu heel erg nodig, dat we de verbinding durven leggen met een diepere laag in onszelf, waarbij de grote stille ruimte in dat grote oude kerkgebouw, ons kan helpen. Stil worden, alle hectiek van de wereld loslaten. Tot jezelf komen en dan de verbondenheid ervaren met je omgeving en je medemens. Allemaal samen, in alle kleuren, vormen ook wij een eenheid, net als de plavuizen in de vloer.

Het weerkaatst tussen mensen

Bij de ingang van de kerk fluisterde een vrijwilligster, dat ze straks koffie zal schenken, buiten op het zonnige hof, omdat het een warme dag is en ze de stilte binnen niet wil verstoren. Er staan daar vier stoelen in het gras en een blad met kopjes op een heel oude grafsteen. Er is speciale kloosterkoek van de bakker en helemaal onverwacht is het gesprek, dat zich ontspint tussen vier mensen op de houten stoelen van de kerk. Hoewel we elkaar niet kennen zorgt de omgeving mee voor een onderwerp, waarin meer diepgang ontstaat dan in menig ander gesprek. Zelfs hier buiten ervaar ik de verbinding met iets groots, dat weerkaatst tussen mensen.

(Rinnie Nauta, voorjaar 2020)